

Applemore Bay-serie – deel 7

Het winterhuisje in Applemore

Roman

RACHAEL LUCAS

Rachael Lucas

Het winterhuisje in Applemore

Applemore Bay-serie – deel 1

Vertaling Marjolijn Huiberts

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor Jude, heel veel liefs.

Proloog

Natúúrlijk zat de deur vastgeroest. Na zo'n lange reis stond Rilla bij Applemore Cottage – volledig van slag door de jetlag en met het gevoel dat ze een zombie was – en leek het alsof haar vader nog een laatste grap met haar uithaalde. Ze zag al voor zich hoe hij grinnikend naast haar stond, geamuseerd toe te kijken terwijl zijn oudste dochter uit alle macht probeerde binnen te komen.

Rilla wrikte vol hoop opnieuw aan de sleutel en gaf daarna de deur een zet met haar schouder. Hij gaf geen duimbreed toe.

'Au,' zei ze hardop.

Een ekster wipte op een tak van de wilde lijsterbes die midden op het overwoekerde gazon stond, en kantelde bedachtzaam zijn kop naar haar.

'Geweldig. Hier zit ik echt op te wachten.' Rilla veegde een pluk haar uit haar gezicht. Naar goed Brits gebruik salueerde ze kort en mompelde bijgelovig: 'Goedemorgen, meneer de Ekster, hoe gaat het met uw vrouw?'

De ekster keek haar aan en knipperde met zijn kraaloojes.

Dat kon er ook nog wel bij. Ze was met een allegaartje aan tassen en een mobieltje zonder bereik in een uithoek beland, en nu was ze niet alleen buitengesloten, maar zat er ook een slecht voorteken in de tuin dat haar dreigend

aankeek. En alsof dat nog niet onrechtvaardig genoeg was, vielen er een paar regendruppels uit de lucht.

Rilla stapte naar achteren, vermande zich en keek naar het huisje.

‘Laat me alsjeblieft binnen,’ zei ze, terwijl ze zich voor gek voelde staan.

Groene verf bladderde van de voordeur en de raamkozijnen. Laatbloeiende rozen groeiden via een klimrek omhoog en hingen van het houten portiekje, met bleekroze bloemblaadjes die zich ondanks de herfstkou vastklampten. De tuin was verwaarloosd en overwoekerd, het gras moest dringend worden gemaaid. De moestuin naast het huisje was overduidelijk aan zijn lot overgelaten – half verstopt onder verwilderd gebladerte lag een reusachtige pompoen, en een wirwar van bonenstaken klom tegen een verbleekte wigwam van bamboe op. Rilla voelde een golf van verdriet bij de gedachte dat haar vader zaadjes had gezaaid, terwijl hij wist dat hij ze waarschijnlijk niet tot bloei zou zien komen. Ze zuchtte diep en stortte zich met een wanhopige kreet opnieuw op de deur.

‘Argh!’

Er zat nog steeds geen beweging in.

Rilla leunde er met haar voorhoofd tegenaan en wreef over haar schouder. Ze was nu buitengesloten, jetlagged en beurs.

‘Het scheelt als je de deur van het slot haalt.’

Ze draaide zich vliegensvlug om. Aan het eind van het pad, met zijn hand op de hekpaal, stond een lange, donkerharige man. Hij was zongebruind en zag er outdoorachtig uit met een blauwe trui, een spijkerbroek en stevige werk-

schoenen aan. Hij wreef met een hand over de donkere stoppels van zijn baard, terwijl hij haar aankeek met een blik die ze niet kon plaatsen, en hield toen zijn hoofd een beetje schuin, alsof hij haar probeerde thuis te brengen. Heel even vroeg Rilla zich af of de ekster een menselijke gedaante had aangenomen, maar toen besepte ze dat ze door slaapgebrek en jetlag langzaam gek aan het worden was en dat buitengesloten worden de laatste druppel was. En nu – ongeluksektester of niet – stond er een man, te mánsplainen.

‘Hij ís al van het slot.’ Rilla wees boos naar het sleutel-tje dat vastzat in het sleutelgat en dat ze had weten om te draaien met behoorlijk wat kracht en een vastberadenheid die uitsluitend met wanhoop gepaard ging.

‘Klopt.’ Hij knikte bedachtzaam en stopte zijn hand in zijn zak. ‘Maar je zult zien dat het een stuk makkelijker gaat als je ook de grote sleutel hebt.’ Hij beende over het pad en tilde een van de bloempotten op die bij de deur stonden. Er lag een grote, roestige sleutel onder. Hij kwam overeind en overhandigde hem met een geamuseerde blik.

Rilla pakte de sleutel aan en sloeg haar armen over elkaar. ‘Niemand heeft iets over een tweede sleutel gezegd.’

‘Aha.’ Hij keek haar ietwat ongemakkelijk aan. ‘Toen David wegging... Nou ja, toen hij in het ziekenhuis belandde, ging het allemaal nogal snel. We moesten van alles en nog wat uitzoeken, en deze sleutel... Nou ja, die hebben we waarschijnlijk met al het geregeld over het hoofd gezien. Sorry.’

Rilla keek hem een ogenblik aan, met haar armen nog steeds over elkaar geslagen. Het lukte haar niet om haar gezichtsuitdrukking, die haar altijd verraadde, neutraal te

houden. ‘Er was me verteld dat ik zonder moeite het huisje in zou kunnen.’ Ze klonk prikkelbaar en boos, omdat ze... prikkelbaar en boos was. En moe en warrig, en ze had last van duizenden emoties die ze netjes in een doosje in haar hoofd had opgeborgen, tot het moment dat ze voor het eerst in ruim tien jaar weer voor Applemore Cottage stond. En deze irritante man zat haar dwars. Ze wilde gewoon naar binnen, op de bank ploffen en honderd jaar slapen. Dat was toch niet zoveel gevraagd, of wel soms?

‘Wil je zeggen dat ik je buitengesloten heb?’ Blijkbaar vond hij het vermakelijk; er speelde een glimlachje om zijn mondhoeken.

‘Heb je iets te verbergen?’

Hij keek haar aan en er trok een vluchtige uitdrukking die ze niet kon plaatsen over zijn gezicht. ‘Nee hoor, niks te verbergen, geen bijbedoelingen. Dit zijn gewoon van die dingen.’

‘Hmm.’ Rilla gluurde nog steeds argwanend naar de sleutel, stak hem in het slot en beukte opnieuw hard met haar schouder tegen de deur. Hij vloog open en ze viel, vloog bijna, de gang van het huisje in. Op de mat lag een stapel brieven. ‘Oké.’ Ze draaide zich om. ‘Sorry, het was niet m’n bedoeling...’

Maar de man was weg, net als de ekster vóór hem, en ze stond in de gang van Applemore Cottage, helemaal alleen.

Hoofdstuk 1

‘Vertel, waar gaat dit over?’

Lachlan Fraser keek uit het raam van het appartement dat hij met Gus deelde. Hij woonde al vier jaar bij zijn vriend en zakenpartner, en in al die jaren verveelde het uitzicht op de rijen huizen en gebouwen die uitkeken op het leigrijze water van de Firth of Forth hem nooit. Hij vond Edinburgh de allerleukste stad ter wereld en had de mazzel dat hij er woonde. Of had gewoond. Hij wendde zich van het uitzicht af.

Gus stroopte de mouwen van zijn blauw-wit gestreepte overhemd op en wierp een haastige blik in de spiegel. Zo donker als Lachlan was, zo blond was hij. Zelfs nu hij halverwege de dertig was, waren Gus’ pogingen om iets meer dan wat bleke donzige stoppels te kweken lachwekkend. Niet dat zijn belachelijk veeleisende vriendin Lucinda dat erg vond. Lachlan kreunde binnensmonds terwijl hij daaraan dacht. Een appartement delen had zo zijn nadelen, en om twee uur ’s nachts in bed liggen met je kussen op je hoofd, terwijl je probeert niet naar je beste vriend te luisteren die met zijn zo goed als ingetrokken vriendin van bil gaat, hoorde daar in elk geval bij.

‘Gast?’ Gus onderbrak zijn gedachten.

Lachlan onderdrukte een geeuw. Hij had zo’n vier uur

geslapen en had niet zoveel zin in wat de komende dag te bieden had. ‘Ik zit met dat huis.’

‘Ik neem aan dat je met “dat huis”,’ zei Gus, die spottend zijn wenkbrauw optrok, ‘dat enorme kasteel met al die torentjes in de Highlands bedoelt?’

‘Het is geen kasteel,’ begon Lachlan voor de honderdste keer. ‘Het is een –’

‘Ja, ja, het zal wel. Je hebt torentjes. Ik bedoel maar.’

‘Die heeft toch iedereen?’ Lachlan ging mee in het grapje en gooide een van Lucinda’s dure tampermatten naar Gus’ hoofd. Dat ding vloog als een frisbee door de lucht en raketings langs zijn oor. Gus stak zijn hand met de razendsnelle reflexen van een oud-rugbyspeler uit en ving hem.

‘Huis. Kasteel. Oké, wat is er aan de hand?’

‘We hebben de berekening van de successierechten gehad.’ Lachlan zuchtte.

‘Hoor je hoe je jezelf met die bewoordingen verraadt?’

‘Is dat zo?’ vroeg Lachlan verbaasd.

‘Wij plebs noemen dat erfbelasting.’

‘Successierechten, erfbelasting... Het zal wel. We moeten hoe dan ook ergens tweehonderdduizend pond vandaan zien te toveren.’

‘Top.’ Gus ging aan de keukentafel zitten en strekte zijn lange benen zo uit, dat ze erbovenop kwamen te liggen. ‘Je zou natuurlijk een oude meester of zo kunnen verkopen. Er hangen nogal wat schilderijen bij je in de hal. Er zal er toch wel eentje een paar centen waard zijn?’

‘Je moest eens weten.’ Lachlan dacht aan de ooit zo indrukwekkende, sjofele hal van Applemore House. De geverfde muren – ooit prachtig bordeauxrood, maar nu verbleekt

tot een stoffig donkerroze – zaten vol rechthoekige vormen waar de bordeauxrode verf te zien was. Elke rechthoek vertelde het verhaal van een financiële tegenvaller voor de familie Fraser... Ze hadden bijna alles verkocht wat ook maar iets waard was. Aan de muren hingen nu alleen nog een paar zeer politiek incorrecte opgezette dierenkoppen (de vorige keer dat hij thuis was geweest, had een van die beesten nog steeds kerstballen aan zijn gewei hangen) en een verzameling portretten van onmiskenbaar onaantrekkelijke voorouders, die in kilts en jagerskledij nijdig op hen neerkeken.

‘Maar goed. Ik neem aan dat je niet ergens tweehonderdduizend pond hebt liggen, en ik weet zeker dat wij dat niet hebben, dus wat ga je in godsnaam doen?’

Lachlan pakte zijn telefoon en zag dat hij een berichtje van zijn zus Charlotte had. Hij swipete het weg en legde zijn mobiel met het scherm naar beneden op tafel.

‘Eerlijk gezegd? Ik zou het niet weten.’ Hij was niet helemaal eerlijk tegen zichzelf of tegen Gus. Hij wist precies wat hij moest doen... Het probleem was dat hij daardoor de grootste eikel ter wereld zou zijn.

‘Je hebt toch wel een beetje een idee?’

Lachlan aarzelde. ‘Ken je Felix Lowther nog? Een vriend van me van de universiteit?’

‘Vaag.’ Gus fronste en dacht na. ‘Onwijs lang, mager, golf-gast?’

Lachlan knikte. ‘Die, ja. Hij is nu makelaar in Perth. Verkoopt landhuizen en landgoederen en dat soort dingen.’

De mond van Gus zakte open toen hij besepte wat Lachlan bedoelde. ‘Je mag het niet verkopen.’

‘Ach, kom op zeg,’ zei Lachlan. Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht en schoot in de lach. ‘Begin jij nu ook al?’

‘Het is jouw nalatenschap. Het is jullie familielandgoed. Het is –’

‘Een gigantisch, vervallen, onhandig, financieel rampzalig –’

‘Kasteel,’ zei Gus triomfantelijk.

‘Ik heb ook helemaal niks aan jou.’ Lachlan liet zijn handen zakken. Hij keek naar de stapel blikjes op tafel. ‘Is het nog te vroeg voor een biertje?’

‘Het is halftien. Natuurlijk is het te vroeg. Bovendien kunnen we de bieropbrengst niet achteroverslaan... Dat pad leidt naar waanzin. Of naar alcoholisme.’

‘Ja, ik weet het. Ik maakte maar een grapje.’ Nou ja, half, dacht Lachlan. Hij bekeek een van hun nieuw ontworpen blikjes. Hij draaide het bedachtzaam in zijn hand rond.

‘Dus je zit tot je nek in de schulden en met een kasteel opgescheept dat je niet kunt verkopen...’

‘Ik kan het wel verkopen,’ zei Lachlan in alle redelijkheid. ‘Sterker nog, ik heb van de week een afspraak met Felix.’

‘Oké. Wat zou ik er stiekem bij willen zijn als je je drie zussen vertelt dat ze dankzij jou dakloos worden.’

‘En bedankt, gast.’ Hij wilde daar eigenlijk niet bij stilstaan.

‘Er moet een oplossing te verzinnen zijn waardoor de meiden niet op straat komen te staan. Ik bedoel, Charlotte is een ouwe taaie, die redt het wel. Maar je kunt niet van Beth verwachten dat ze haar kwekerij en haar hele fleurige hebben en houwen ergens anders opbouwt, niet na alle energie die ze erin heeft gestoken om haar bedrijf van de grond te krijgen.’ Gus vertelde hem niets nieuws, maar

Lachlan schoof ongemakkelijk heen en weer toen hij die woorden hoorde.

‘En dan hebben we het nog niet eens over Polly.’

‘Ah, die lieve Pol.’ Gus had altijd als een soort grote broer een zwak gehad voor de jongste telg van de familie. ‘Wat doet ze tegenwoordig?’

‘Niet veel,’ zei Lachlan, ‘en dat doet ze ook nog eens onder mijn dak. Of, liever gezegd, onder ons dak.’

‘Ze kan maar beter niet al te lang stil blijven zitten, anders wordt ze drijfnaat. Lekt het nog steeds?’

‘Jazeker.’ Lachlan kreunde. Een lekkend dak was slechts een van de vele problemen.

‘Dit gesprek,’ zei Gus, en hij stond op en pakte met een berispende blik nog een biertje uit Lachlans hand, ‘gaat niet helemaal de goede kant op.’

Lachlans gezicht vertrok en hij keek zijn vriend aan. Zodra hij de woorden zou uitspreken, werd zijn voornemen werkelijkheid en was er geen weg meer terug.

‘Ik denk dat ik daar een tijdje heen moet, kijken wat ik kan doen om het een en ander te regelen en –’

‘En mij met een brouwerij zonder brouwer achterlaten.’

Lachlan kromp ineen. ‘Ja.’

‘Ik wist waar dit gesprek heen ging,’ kreunde Gus.

Lachlan en Gus waren al jaren bevriend. Ze zaten destijds op de universiteit in hetzelfde jaar, maakten deel uit van dezelfde vriendengroepen en kwamen in kroegen en restaurants waar iedereen elkaar leek te kennen. Lachlan was als geoloog afgestudeerd en was er niet bepaald van overtuigd geweest dat hij ook maar iets ging doen wat met geologie

te maken had, wat nogal betreuenswaardig was. Hij hield echter wel van koken. Hij werd aangenomen in de kroeg van een vriend en voor hij het wist runde hij de tent. Hij had een neus voor goed eten en goed bier, en tikte moeiteloos interessante speciaalbiertjes van kleine, onafhankelijke brouwerijen op de kop. Het had daarom niemand verbaasd dat hij en Gus, die als wetenschapper verbonden was aan een van de onderzoekslaboratoria van de universiteit, naast hun werk bijbeunden en een kleine microbrouwerij oprichtten. Hun eerste biertjes waren verrassend geslaagd – ondanks een ontploffing hier en daar – en het duurde niet lang voordat ze samen de sprong hadden gewaagd, hun baan hadden opgezegd en al hun spaargeld in hun eigen brouwerijtje hadden gestopt. Vijf jaar later floreerde het bedrijf.

Hedgepig Beers kreeg goede recensies en Lachlan beheerste de kunst om zorgvuldig uitgebalanceerde ingrediënten te kiezen waarmee hij consistent en evenwichtig lekker bier brouwde, waardoor ze een reputatie hadden opgebouwd die zich razendsnel verspreidde. Gus, een uitgelaten en extravert type, was een kei op het gebied van social media en marketing, en hun merk werd met de dag groter. Ze zaten absoluut niet te wachten op het vertrek van een van de partners naar de Highlands, waar het openbaar vervoer een ramp was en het mobiele telefoonbereik nog beroerder.

‘Je bedoelt dus eigenlijk,’ verzuchtte Gus, ‘dat ik op zoek moet naar een vervanger voor jou.’

‘De onvervangbare.’ Lachlan grijnsde.

‘Ho maar weer, met dat ego van je,’ kaatste Gus terug. ‘Niemand is onvervangbaar.’

‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen.’ Lachlan keek hem

trionfantelijk aan. ‘Daar had ik je mooi te pakken, hè?’

‘Oké, oké.’ Gus pakte een van hun blikjes en las aandachtig de ingrediëntenlijst. ‘Hoe moeilijk kan het zijn?’

‘Niet,’ zei Lachlan. ‘Je hebt het me al honderden keren zien doen. Kom op zeg, je bent scheikundige. Dit moet je met twee vingers in je neus kunnen.’

‘Ik probeer het eerst wel zonder vingers in mijn neus,’ antwoordde Gus droogjes. ‘Misschien kan Lucinda het marketingstukje op zich nemen? Ze is haar tijdelijke baan echt zat.’

‘Misschien,’ zei Lachlan, in een poging vaag te klinken. Gus’ vriendin was mooi, ontzettend veeleisend en nogal gefocust op datgene wat zij wilde. De laatste tijd was ze vooral bezig Lachlan het appartement uit te krijgen, zodat zij erin kon trekken – ach, dacht Lachlan, ze zou blij zijn als ze hoorde dat hij naar het noorden vertrok – maar ze kwam voortdurend met ideeën aanzetten om meer geld te verdienen, het bedrijf uit te breiden en te laten groeien. Lachlan en Gus hadden al zo vaak rustig uitgelegd dat met het soort bier dat zij brouwden, groter worden niet per se een verbetering was. Met een zucht dacht hij aan wat er met Hedgepig zou gebeuren als Lucinda daadwerkelijk een vinger in de pap zou hebben en zette die gedachte toen van zich af. Hij moest zich op Applemore concentreren en daarna kon hij over al het andere nadenken. Hij moest eerst even aan tweehonderdduizend pond zien te komen...

‘Ik praat wel met haar.’ Bij de gedachte alleen al fleurde Gus op. ‘Ze is straks helemaal happy, dat weet je, hè?’

‘Klopt.’ Lachlan onderdrukte zijn bange voorgevoelens en richtte zich in plaats daarvan op het positieve. ‘Dank je, Gus. Top.’

‘Tuurlijk.’ Gus kwam overeind en legde een hand op Lachlans schouder. ‘Ga jij maar naar huis om alles rondom stambomen, successie en schulden te regelen. Ik houd hier de boel draaiende totdat je terug bent en dan is het net alsof je nooit weg bent geweest.’

Lachlan vermoedde stiekem dat die kans klein was, maar hij zei niets. Hij moest tassen inpakken, en van alles wat met de brouwerij te maken had uitzoeken voordat hij naar de Highlands kon. Hij keek naar Gus en knikte als bedankje.

‘Jij zou dat ook voor mij doen,’ zei zijn vriend. Wat dat betreft zaten ze op precies dezelfde golfengte.

Een paar dagen later gooide Lachlan de laatste paar tassen achter in zijn oude, gehavende Golf. Gus stond op de stoep voor zijn appartement, met zijn arm om Lucinda’s middel en een bedachtzame uitdrukking op zijn gezicht.

‘Blijf niet te lang weg,’ zei hij, terwijl hij Lachlan een high five gaf. ‘Ik ga m’n kroegmaatje missen.’

Lucinda klopte Gus op zijn buik. ‘Misschien krijg je je rugbysixpack terug als je geen bier meer met Lachlan kunt drinken,’ zei ze kordaat. ‘Haast je niet.’

Lachlan, die wist dat ze het eigenlijk meende, glimlachte dunnetjes. ‘Voor je het weet ben ik er weer. Jullie kunnen ook altijd langskomen? Jullie zijn er al zo lang niet geweest.’

‘Dat lijkt me geweldig,’ zei Lucinda, die behoorlijk gecharmeerd was van het hele landgoedgedoe. Lachlan dacht stiekem dat de afbladderende verf, de warmwaterboiler met al zijn kuren en de door vocht geplaagde kelder haar minder

zouden bekoren, maar hij wilde maar wat graag haar gezicht zien als ze op Applemore aankwam.

‘Ik meen het,’ zei hij, de druk nog wat opvoerend. ‘Laat me even mijn draai vinden en kom dan een weekend langs.’

‘Ooo,’ kigde Lucinda en ze richtte zich tot Gus. ‘Dan heb ik nieuwe kleren nodig. Dit is de perfecte gelegenheid! Het schijnt dat ze zich op Balmoral Castle wel drie keer per dag verkleden. Dat heb ik laatst in *Hello Magazine* gelezen toen ik bij de kapper zat.’

Gus keek Lachlan met een opgetrokken wenkbrauw recht aan. ‘Verkleden jullie je nog steeds drie keer per dag op Applemore?’

‘We zijn teruggegaan naar twee keer,’ zei Lachlan met een stalen gezicht. ‘De wasmachine kon het niet bijbenen en je pak in een of ander godvergeten gat naar de stomerij brengen, is een ramp.’

‘Zie je, schatje,’ zegt Gus lachend. ‘Heb je die baljurk toch niet nodig.’

‘Jammer,’ antwoordde Lucinda, van haar stuk gebracht.

‘Er komt vast en zeker een gelegenheid om die jurk te dragen,’ zei Lachlan geamuseerd. Hij gooide zijn sleutelbos omhoog en ving hem weer op. ‘Oké, ik heb alles.’

‘Bel even als je er bent, dan weet ik dat je niet naar Peru of zo bent geëmigreerd om de driedubbele toorn van je zussen te ontlopen.’

‘Dat zou zomaar eens kunnen.’ Lachlan kromp bij de gedachte ineen. ‘Die zullen absoluut niet onder de indruk zijn van wat ik ook bedenken. Dat is niet zo gek, aangezien het hun thuis is.’

‘Heb je Felix nog gesproken?’ Ze waren zo druk bezig

geweest met alle lastminuteplannen voor de brouwerij, dat nu Lachlan zou vertrekken, er allerlei dingen niet besproken waren.

‘Ja, die heb ik gesproken.’

Lachlan had Felix opgebeld, en die was zo enthousiast geweest, dat hij de volgende dag in zijn extreem dure en vernuftige sportcabrio was gesprongen en van Perth naar Edinburgh was gereden. Tijdens een verrukkelijke lunch (op kosten van Felix, die er niet over peinsde de rekening te delen) had Lachlan verteld dat hij in de financiële problemen zat. Felix had hem verzekerd dat rijke Amerikanen, die razendsnel hele lappen van de Schotse Highlands opkochten en de kastelen – of landgoederen – renoveerden, smulden van huizen zoals Applemore. Bij de gedachte dat zijn ouderlijk huis opnieuw werd behangen met vijftien verschillende dure Schotse ruiten, had Lachlan een vage golf van misselijkheid onderdrukt en geprobeerd de positieve kanten van dit hele verhaal voor ogen te houden.

‘Ik spreek hem weer als ik Applemore goed heb kunnen bekijken en gezien heb wat er allemaal moet gebeuren.’

‘Klinkt goed.’

Lachlan liep naar de auto en stapte in. Lucinda drentelde op de stoep voor het appartement in de wijk New Town en wilde overduidelijk wanhopig graag naar binnen. Het was koud voor eind september, en de wind gierde vanaf de Firth of Forth en verkilde hen tot op het bot.

‘Gaan jullie maar naar binnen. Ik laat van de week wel horen hoe het gaat.’

‘Rij voorzichtig,’ zei Lucinda met een snelle zwaai.

Gus roffelde bij wijze van afscheid met zijn knokkels op

het dak van de auto en ze liepen terug naar binnen.

Lachlan draaide de contactsleutel om en met het spijtige vermoeden dat het nooit meer hetzelfde zou zijn, liet hij de stad achter zich.

Droom deze winter weg naar de Schotse Hooglanden

Lachlan Fraser verliet het grote Applemore House zodra hij kon. Nu, jaren later, is hij terug omdat hij het vervallen huis heeft geërfd. Terwijl Lachlan samen met zijn zussen probeert uit te vogelen wat hij met het landgoed wil doen, komt jeugdviendin Rilla weer zijn leven binnengewandeld, die na het overlijden van haar vader terugkeert naar zijn cottage. Ondanks dat ze veel herinneringen aan het dorp heeft, hoopt ze zo snel mogelijk weer te vertrekken.

Maar oude vriendschappen en verborgen emoties worden aangewakkerd terwijl de romantiek van een Schotse winter zijn magie verricht. Zullen Rilla en Lachlan ontdekken dat thuis niet zozeer een plek is, maar een gevoel?

Rachael Lucas woont samen met haar familie in het noordwesten van Engeland. Haar boeken zijn gevuld met warmte, subtiele humor en prachtige kleine stadjes die lezers een ontsnapping bieden aan het alledaagse. *Het winterhuisje in Applemore* is het Nederlandse debuut van Rachael Lucas en het eerste deel van haar Applemore Bay-feelgoodserie.

'Ik vond dit boek geweldig - het voelt als een knusse mok warme chocolademelk.' - bestsellerauteur
Holly Martin

NUR 340

9 789020 556056

Z&K www.zomerenkeuning.nl